

Sanda Maria Deme

Domul interior

Coperta: Iosif Stroia

Tehnoredactor: Călin Chendea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DEME, SANDA MARIA

Domul interior / Sanda Maria Deme ; ed.: Ioan Matiut, - Arad :
Mirador, 2011

ISBN 978-973-164-108-9

I. Matiut, Ioan (ed.)

821.135.1-1

Editura MIRADOR
acreditată CNCSIS cod 339

ISBN 978-973-164-108-9

Sanda Maria Deme

Domul interior

Arad
2011

Trepte spre cer

mai întâi o să caut o cameră cu jucării
camera din copilărie,
mai întâi o să caut o mie de oglinzi
să sparg orgoliile solitare cu ostentație,
o să întind lungi nedumeriri
semaforizând întoarcerea spre-napoi,
mai întâi o să ard amnezia și o să devin curată

centrifugal oamenii se trec prin teamă
fără jaloane flori de pleoape oracolare
sorn în stare de veghe lăsat la descântat,
doar îmbrățișarea e grație,
vântul ne suflă prin pulbere de scoici
acolo sus sunt nouă chei de aur
ca să nu mai intrăm prin styx

mai apoi filigranul fantomelor noastre
o să se oprească din transformare
cum se întâmplă cum se aude șuierând ochiul meu netrezit
trei-patru file lumina plină învingătoare
pe munte simți toate fericirile
albastru-albind căldura

Doamne, tu ai spus
Pacea Mea o dau vouă

Cinci pâini și doi pești (Taghba)

cuțitul vremii taie ziua-n două
și lumina cade peste două mii de ani,
ne colorăm în mersul după speranțe deșarte
drumul optic e punctificat condensat
încolăciți după cinci pâini ancestrale
reinventăm aceleași rețete de trăit,
trecuți prin fisurile catastrofei
despărțiți de tinichelele albe din coadă
de anexele fricii, de amintirile plate,
trăim

spovedanii inventar, fapte secundare,
existăm prin muzica de spații necuprinse,
suntem copii cu smerenia între zero și unu
fără dogmele psaltirilor bătrâne,
floarea fixată cu cleme de timp
este curbată la un capăt de cer

adevărul descoperă mugurii aurii ai zilelor viitoare
deschizându-se înspre înăuntru, stratul foșnitor
al luminii sub piele
cineva trece rar, urcând timpul în mântuire
nu există loc de veghe
un există loc de popas,

oamenii se-nvârt în acceleratorul de timp
cu flămânzeala veșnică în globule roșii,
așteptarea poartă număr de șapte
înăuntru așezată turcește se-ntâmplă minunea
calm, pelicular,
pe drumul nostru în formă de cruce

Lazăr înviatul (Bethania)

pe sub pleoape mi se topesc licurici de post
puțin prin tunelurile zilelor astupate
puțin pe deasupra cu furtuna
moartea e doar o trecere cu aripi,
plec din mine, nervurile palmelor ard violet,
neatent, liturgic adorm pe nisipul zilei
dual sunt Marta și Maria
îmi închin capul mai încet și mai languros
decât ceasurile lui dali,
mă cheamă la fel, o arborescență de tandrețe de pe unde
specia mea
îmi învăluie gleznele clinchetind cu brățări spirale răcoroase,
nu mă interesează dacă avem corpuri
nu mă interesează dacă avem suflete,
gândurile mi se accelerează,
spațiul acesta tasat confundat nu știu să-l mai dezlipesc,
plăcile din care noi ne tragem stăruința și gresia le-am împins grele
cu neclintirea la ajunsul pietrelor

dacă scap îmbrăcată în toga de îndreptare
o sa te țin în interiorul de drum alături de mine,
amintire defensivă de carne amară
sânge necurățat de vin
bandaje din jurul cearcănelor –

să vezi cum în ritmul secret
al naturii lor, culturile vinete
au crescut luxuriant sub zăpadă
Ploua exact prin cilindrul acesta
al așteptării
scobit ca un tunel prin setea mea de viață,
în a patra zi ai ieșit pipăindu-ți brațele până la umeri
trezit într-o semilevitație necunoscătoare,
firele ariadnei subțiri despicate
se aglomerează de îngeri înfrigurați păzitori,
m-am lipit de pământ mângâind cu spinarea balansul
unui cer aspru ca o pânză de cort
ondulat
instabil

Grădina cu măslini bătrâni (Ghetsimani)

Nouă măslini pe farfuria netedă a dimineții
limpezi și curați pentru cina de taină
Tresar în spațiul de noapte amorțită de imagini
pentru timpul cât mi-ai fost confesor și dușman și frate,
să mă legi cu ierburi negre de leac la încheieturi
sufletul mi se lovește de același pietroi,
printre mormane de pietriș și cuvinte
caut tablele legilor tale,
scobită de foame caut dulceața bunicii
ispita vieții adoarme cutremurul și neîncercarea,
mi-am prins strâns în nodul din gât ereziile și
m-am rugat
Ah Kepos, tristeți calme mă încearcă
din timpul slab amintit al depărtărilor,
lumini sub piele, stângă și dreaptă se înlocuiesc
până când nu mai știe nimeni
care e capătul de plecare

secretul ancestral s-a dizolvat în pulbere de oameni
fiecare trecere îi adaugă un detaliu arhitectonic,
grația gesturilor Tale arcuite
seamănă cu o poartă
câtă durere, câtă pace în grădina de la Iosafat
e un plâns fără lacrimi

un țipăt îmi foșnește nisipos printre dinți
distileria vorbirii mele e închisă duminica,
nimic nou, nimic nou,
doar așteptare
„Sedeți aici, până Mă voi duce și Mă voi ruga”

Copacul lui Zaheu

cățărarea pe sine ca dragoste de dragoste
ne derutează sufletul,
o înghițitură de grație pe gâtul meu uscat
de bătaie de aripi cauzatoare de apocalipsă,
în zare plin de crevase și unghiuri
lumea s-a strâmtorat cu neguri grele,
perdele de gânduri, raiuri și iaduri
uite-așa degeaba înoată peștele cel mare
Iona e prolix și necunoscut
Arhangheli cărunți adapă cu fulgerul unicornul
suntem fluturi, fluturi
cu semnul de mamă pe tâmpla dreaptă
nemulțumiți, nemulțumiți
uite cum trec anotimpurile căutând prin fâșii de viață
numele nostru nu se mai inventează
din teamă de necunoscut,
mult la sută sânge, mult la sută apă

„Zahee, coboară-te, în casa ta trebuie să rămân”
ca să vezi cum curge lumina
prin toate spațiile care intră prin mine
nimic nu iese, nimic nu se sparge,
mărul etern s-a răscopt pe dinăuntru
legarea cordonului fonic s-a avariat
Zahee, vezi apocalipsa unduitoare pe zidul înalt al fricii
foșnește radioactiv ca o panglică inaugurală

Tango 1956

orașul cu dinți pietroși și dăltuiți rămâne
poți să tragi fermoarul închipuirii peste el
să acoperi prăpastia din spate, să anticipezi
ploile perfect posibile într-o tavernă Traum
această stare contrară legilor fizice ne descrie
Tango, y todavia te quiero
spuneai în somn trăgând mormane de pietriș și de cuvinte
ah, tablele legilor tale sunt false
explicit un Dumnezeu exogen te îndepărtează
iubirea ca un tango între patru-pereți-nevorbitori
sa nu te-aștepți să țip, mă-mpiedică o coardă vocală
plasticul mâinii drepte în semn de închinare
Nu mai compun cuvinte, zero și unu
zero și unu, extreme de sărut somnifer
ai un ceas de mână timbrat cu karma de zile vechi
prea multe cearcăne parcurse în marche-arriere
violet minus roșu egal albastru,
dinspre copilăria lucrurilor
crește un miez cald de mine
până spre marginea de materie
subțire, flacăra îngustată
înlocuind filiform celelalte sfârșituri

pe canapea sunt eu, pisica și presimțirile
Piazzola, sunt atât de goală acum

Sanda Maria Deme

că marginea mea foșnește cu gust de șampanie
busola fuge, un singur raționament inductiv
îl știu
un tango unde secunda durează o fericire

Monolog din Neuroland

Nu te pot învăța despre Dumnezeu
e mai ușor să lași lucrurile să te aștepte,
în tine se întâmplă totul,
ai subiectul, ai starea
nu tratezi subiectul, nu tratezi starea
Vin eu bufnița albă în curtea ta interioară
să-ți spun despre șuvoaiele de nelămuriri
nu mă ascuți când îți vorbesc de teama ta
ascunsă în zâmbete home-made
Ieri nu m-am gândit la tine
aveam entorsă psihică și nu găseam anti-durerea
fugeam, aveam ceva greu în cârcă
o percuție, niște viori,
îmi imaginam vocea, dacă se aude când taci
Sunt o femeie frumoasă, cu probleme firești
păr curat, îmi plac ochelarii mei
mereu aranjați, model de pension
Am grijă de oameni ca să uit de mine
cred că zâmbesc

Să-ți spun cum mi-am ascuns dependența în perne
când mi-am cumpărat perle albe, roz, gri
să-ți spun că va fi bine
asta doar conceptual fără vizualizare
Am o mare lipsă de calciu
fiindcă tremur deseori cu geanta la gât
nu știu unde mi se strânge tot sângele
uneori

Reflexiuni de noapte obișnuită

mereu mă joc de-a curajul
îmi lipesc sufletul de ziduri reci
căutând libertatea blocată între uimire și oxigen
sugestia de realitate
e doar o bucată de lume fără relief

Domnilor, plopii produc excesiv umbră
și depresii pentru ploconit cunoștințele,
timiditatea reprimată pleznește în plâns de Bollywood

o să vă strâng palmele
o să vă ciocnesc dinții pentru noroc
apropierea voastră produce neurastenia

între timp o să-mi pun somnul în sforăitul planetelor
un Stăpân joacă yo-yo cu noi
cu vremelnicia
cu scurtatul zilelor
cu faptele noastre,
când ne doare
ni se trage de la vândutul pe gustate

kilometrii mei de gânduri
mă veghează din turnul de control,

azi pot fi orice pentru că nimeni sunt
Cineva a încercat să clatine cortina dintre mine și viață,
oricât de ciudat ar părea
nu s-a mișcat

Despre întoarceri

M-ai auzit rugându-mă în genunchi?
fără limite, fără sunet, în întuneric
cu palmele înghețate în zăpezi de vânt

Uneori te simt pe-o margine de lume
acoperit de frig cu frig
prins în capcană de vulpe străină
de la ultimul pelerinaj pe marginile trecutului

Definiția mea e simplă, ușor de reținut
când mă iubești în ordinea mea binară
ritmul eu-tu-eu-noi
e cofrajul perfect pentru singurătățile mele

Nu mai plâng, nu mai fac pași greșiți
ca sa-ți anulez întâmplările pe care le aștepti
trântesc oglinda de pământ ca să pun cerul la loc
fiindcă la tine mugurii cresc direct din răni

După fiecare recul gândurile noastre
lasă dăre de laser ilusions și pentagrame,
tu nu înțelegi semințele mele de alizee împletite cuantic
remote control hipnotic în timpul îmbrățișărilor noastre

Dă-mi un Oscar pentru scenariu,
când spun că mă dor nervii
din rădăcina caninului până în tâmpla dreaptă,
apoi așteaptă ultima poveste
în subcuvinte din labirintul lung al memoriei
Vreau la bal până la miezul nopții
sa-ți las condurul și pe mine
la operă e o adevărată modă să-ți petreci vacanțele înăuntru

DIN CĂLĂTORIILE MELE

Figueres

Tras la muerte de Gala, Dali perdio su entusiasmo de vivir

Mă dorești între o jumătate de rană
și suferință reîntregită într-o jumătate de cicatrice,
îmbrăcată în rochiile mele de seară
te aștept în toate tăcerile evadate din sufletul meu

Culoarea roz a gândurilor tale supuse în turnuri înflorite
îmbracă pasul înalt de elefanți extratereștri,
mă strecuri în universuri paralele,
dar sufrageria mică ne citește semantic
prânzuri vegetale pe muzică fandango fără sunet

Mă las să fiu iubită în ritmuri nepermise
mizând inconștient pe fericire,
ție ti-e dor să-ți fie dor,
erupi din apele albastre în vitralii
iar eu renasc în galben-verde-roșu, mă preling
sunt ceas de zi sau ceas de noapte,
din val în val, freamăt neobosit al cărnii,
un trup neobosit de cald,
în mine dorm o mie de iubite

Al șaptelea semn l-am găsit în biserica din noi
când timpul ni s-a scurs din ochi,
nimeni din jur n-o să te recunoască
așa cum ești, mixtură de doi,
cu un ochi deschis a veghe în mâna dreaptă
și cu sufletul tremurând în stele

După ce am trecut prin toate cele șapte porți
legând punctele cardinale de marginile infinitului
rămânem odihniți în casa noastră
unde va cu timpul uitat pe o buclă

Alice și flacăra violet

Suntem în proba labirintului la ora de vârf
eu o caut pe Alice, în Wonderland nu s-a schimbat nimic

mă încurc în oameni mulți și mici
care trag după ei străzile
panourile indicatoare se rotesc în toate direcțiile
agenții de circulație sunt duplicitari
altfel n-ar fi bogați de amenzi
Ni se anulează elemente de biografie
suntem purtătorii unui virus ciudat
cu folie și tristețe metalică
excrescente maligne ne cresc pielite peste ochi
Toate firele vieții noastre pot fi despicate
cu părere de rău regizată postum
roata de iele e permanentă.
M-am trezit aproape mirată
șoptind ca sunt încă vie în vortex
nu-mi aminteam cine era cine eram să fi fost tu?

Alice

I can't explain myself, I'm afraid, Sir, because I'm not myself
you see.

The Cat

We're all mad here.

De iarnă

Zăpadă
alb, negru, gri
Viața are aripi scurte
în orașele înghețate,
oarecum comuniste

Zăpadă pe secunde, pulberea crește blândă
mi-am făcut ideile ghem,
le-am legănat în păturile tale le-am pus la visare,
la mine prezentul e un viitor trecut
Câteodată nu înțeleg și alunec,
zăpada mă acoperă și scad în grade kelvin,
atunci nu mă recunoști

Dimineața îmi caut eurile multiplicare
odihnite și relaxate de visele lăptoase,
încep ziua cea de toate zilele,
mă întind peste tot în plus de contratimp
și aflu uimită că am șapte vieți în plus

Zăpada nu mai contează

Anotimp geros

fulgii de nea ne pătrund
în sute de traiectorii complicate
ondulând obsesiv câteva himere din noi
Ninge în noapte
peste crevase și suflete obosite

Începe Ajunul, nostalgia urcă pe colinzi
am pierdut ultimul tren
din cauza grabei intrată în oase
odată cu frigul acesta natural, previzibil
m-am îndantelat
ca să scap de taxiul apocaliptic,
mi-am rotit aripile să te caute
în toate viețile pierdute, atârinate
trase de coadă la geamuri de poeme mic

afară e ajun, tare-tare am obosit
să-ți arăt drumul înspre forever
nu-mi amintesc de trecerea timpului
am amnezie când iubesc

Dorința de iarnă

îngerii vin în fiecare iarnă
să răstoarne piesele de domino cenușii
să răstoarne ordinea să mai pună o ordine,
ne adorm în paradisul din coajă de ou,
ne dansează cu iubiri blânde
sub felinarele stinse-n oraș

Afară gheață și flori de gheață
un soare redus
mii de oglinzi l-au apăsât în suflet
fierbinte

lângă Pruncul Veșnic
moartea nu mai are drepturi
Doamne, mai dă-ne un răgaz de iubire

Seară de iarnă

Auzi zăpada în simfonie de imagini?
sinestezie sedativă,
de Sărbători stau pe cărări de vise
în ghem de raze rostogolit spre cer
O să-ți șoptesc toate verbele la gerunziu
melodios,
O să mă îngrop în poemul acesta
ca să-mi amintesc de străzile noastre

Fiica mea stă pe cărarea de vise
înmugurită în vitralii de biserici,
copilul din mine mă privește tăcut,
mi-a ascultat toate poveștile cu zâne,
acum alunecă pe zăpezile de altădată,
de mine se lipesc orchestra, spectatorii,
luminile din timpul care curge dinspre tine

Coardă de sărit

personajul meu e fragil ca o lumânare
de la așezatul pe terase de octombrie
de la vinul de anul trecut
presărat cu iluzii-regrete
puțin trist, puțin nazuros, serviabil
numele lui nu are importanță,
chip de soartă banal,
întrebările lui nepuse niciodată
nu interesează pe nimeni,
e multă iarnă aici
începe fix la ora cinci, după zi vine noapte
și ghetele lui îngheață mereu pe aceleași drumuri
Într-o zi de decembrie cu mult soare
a îndrăznit săritura după dragoste
cu o coardă de vioară atârnată de cer,
A nimerit în bradul verde de fiecare an
fericit până la capătul lui de vis,
pe acest pergament în fade-out
începe o nouă poveste

Fir de primăvară

tăcerea foșnește în mugurii pădurii
ascult
mi-e somn la amiaza între două neliniști
scenografia norilor îmi șoptește
dincolo e raiul
sub grădinile cerului mereu înflorite
nu am riduri de melancolie,
pictez un nor pe furiș, șevaletul demodat e înverzit,
te-am dus într-un loc unde
cerul se sparge în confetti
ca să lipim pe pavaj bucăți de albastru
râzând.

Parfum (sinestezie)

licuricii au zburat din cer în cer
cu mâinile prinse-n firele de iarbă,
desfac poteci de flori și respir
verde, verde, verde, mov
mii de transferuri cromatice
vinișoare albastre, zâne lăptoase și semne din naștere
noi suntem una cu mersul
pe coada de gânduri după albastru,
încearcă-mă ca pe apa de pâine
gura ta o să mă urmărească pe ziduri încet
o să uit rochia albă fosforescentă
o să mă-mbraci în întuneric și șoapte
o să mă-dantelezi cu nuferi albi
ca să-mi pot roti toate aripile, întreagă și vie,
îmi decojesc lent pielea de pe palme
aici o imagine, aici un paradox
mai jos, mai jos de zid se aprinde plecarea în aventura spirala
cum se întâmplă cum se schimbă lucrurile deodată la trup,
încearcă să vezi culoarea mirosului
azi-noapte
după trei zile ca orice minune
a înflorit liliacul

Amurg

Ființe trecute de coerența cu vârsta
între carne și os ascunzând ani de întuneric,
trupuri albe în combinații binare
cu fețe-mpietrite în alfabete cosmice
Bărbați strigoi bat toamna-n ferestrele caselor

femeile vin despletite din găurile negre
creând scenarii paranoice între sinapsele speriate,
Aerul e greu pornit din viitorul nostru
miroase a opium, caligrafia zboară în cărți și filme
și dragostea?
se condensează în cercuri de vineri
Ei nu au vârstă, glisează perceptibil între limite
transferul de fluide-sângele
balsam de sete nesecată

eu-tu, tu-eu, sunt multipli de necunoscute
doar erotica gândului
estetica gestului de plutire
în vagi forme de incantație

Vei crede că îți povestesc vedenii,
strigoi, vârcolaci, rusalce despletite
sunt amintiri din Bella într-un accident cu Timpul
poveste suflată în tetraedru
pe vremea când își căuta sufletul pereche

Copacul

Întors spre lumină
mici semne secrete îmi deschid pielea amară
aglomerez îngeri păzitori pentru frunze,
ca un puzzle sub banda scotch maro,
păstrez memoria îmbrățișărilor
cu apocrife presate în ideograme de plecare

Mă înăbuș în scoarța tare ca un scut,
degeaba mă lipesc de pământ,
crengile mele se întind spre un cer aspru
ondulant, instabil
frunzele mele se-nvârt în falduri moi
Sunt o pictură naivă,
în fiecare anotimp spăl geamul nopților
în cald, în rece
așteptând ochiul arheologic
să-mi decojească de pe genunchi vestigiile

Sunt ore în trecut și-n ziua ce se întinde
secunde și minute de noapte nedormită,
în mine anotimpuri fără ochi și trup așteaptă să se nască,
mereu transpir de spaima, mereu sunt singur
În mine nu mă știe nimeni
am derutat poemul, spre sus, spre jos, în contrasens,
puterea mea lemnoasă m-amăgește

Poate o să mă desenez în locuri de pași
tango, flamenco, blues and jazz
o să iubesc și o să mor din dragoste,
sau o să mă transform în șapte sute de lemne de foc
supuse și despărțite întru mine

Creatorul

nu-și plănuia lucrările dinainte
nu de la început
nerăbdător să umple spațiile goale,
alte trunchiuri, alte frunze
cu vine, cu pliuri, cu vârfuri ascuțite

și-a scărpinat palmele de coaja copacilor
clătind apoi mâinile în apele de pe întindere de cer
mâinile retrase curate și odihnite,
mâini tinere de la creația lui Adam

la început am fost o coastă
o bucată de carne, carne și sânge,
țărâna e mereu a bărbatului
pielea lui e aspră,
pielea mea e mătăsoasă
trupul meu miroase a iarbă, a boboc de floare

în fiecare clipă se naște alta lume sau mai multe lumi
a noastră e doar una,
șarpele e necesar
în viața noastră mărunță și prăfuită
mereu îmi caută fructul oprit
și eu îl culeg de fiecare dată

Octombrie

adevărul la care ai ajuns
într-o pauză fiind de toate, este blocarea în propriul sens
nu este rolul tău,
nu-i asta scena pentru tine
cu buzunarele pline de toamnă
cu urechi din raze de soare păstrate la rece
mergând cu nevasta în spate
cu timpul privind implorator
speriat de temeri și prejudecăți din jurul blocului

ai rămas singur pe o potecă a nimănu
cu scoarța intrând în venele pământului,
combinație ilicită între tine și tine,
dormi somn de sămânță cuminte
promisă altor grădini
afară plouă dinspre mine în drum
peste tăceri stivuite grămezi,
iar e toamnă
începe cu litera M de la mirare

uită viitorul și prezentul
apoi poți să reconstruiești” eu vreau”
sau să începi cu direct „eu nu vreau”
dar niciodată cu amândouă
clipind în cercuri de lumină
retina ta o să renască viața

Pisicile

pisicile mele miaună în difuzoare metalice
anunțând trecerile pasagere cu respirații parfumate,
lucrurile curg înspre ideea de ele
gri, alb, negru, roșu, verde-albastru
pisici de rasă în perechi la pândă
se decupează în calendare imprecise
paralizate de plăcerea mângâierii
motanul mare galben-șiret
se ascunde în neunde
privind zăpezile de ieri
pisica albă s-a prostit după o zi de politică,
instinctul de conservare s-a alterat
uitând să se joace a căzut
între două emoții de vis
fără instrucțiuni de utilizare
Joaca s-a terminat Stimabilelor
o să vă dau un strat subțire de gem de căpșuni
parfum de gutui de la bunica
să vă desfac mieunatul
între două linguri de șerbet de lămâie
ca să pot ține toate cutremurele
în capul meu

Note de nesiguranță

Parcă nu mi se întâmplă mie viața asta
uneori în imagini precise
între unde unde și până unde unde
Pe ape cineva adună pâine
și ne hrănește cu pești
ca să fim mai buni în asfințit de lumină

Nu mai pot să fiu cuțit și rană
prin mine se prefiră toți merii înfloriți
prefer visul de fereastră deschisă
verde-roz mi-e sufletul și timpul
uneori gândesc în vise imprecise
dau cu degetul fierbinte peste dimineață
și găsesc argintiu în culori

Singurătatea cuvintelor

cuvintele tale umplu un spațiu degeaba
se rotesc încet către întindere
ocupate fiind de absorbția prin spații goale,
Fire semantice agățate electrizant
de semafoare cu verde pentru amintiri

nu mi-e teamă de degetele tale crispate
inelul de logodnă îl am din naștere,
o formă de a plânge e să rămâi încremenit
în mii de secvențe aleatoare
sub pulsul meu solar

o să-ți ascuți toate greșelile, păcatele morților,
întristările, nebuniile și dorințele,
le-am pus pe message-sent
ca să simți o parte din noi.
Pune muzica-ncet și stinge lumina,
panica grafologică, poeme nescrise
ideograme în plină migrație
s-au lipit de album,
e doar miezul nopții,
poeziile noastre păreau a fi primele
în orașul de pe ape,
apoi dormi cu versul tău
la care mereu îți scapă rima

Pierdere de vreme

mai pun un an la vârsta mea
la vârsta ta se-adaugă doi
unul dispare inutil
fiindcă aranjezi viața în ordine încrucișată
cu picioarele legate ca să se împiedice
în loc să înainteze

mai scapi câte o oră în camera mea
să-ți risipesc somnul care ți se ridică mototol
pe coaste până la tâmples,
preferi doar lumea ta
chiar dacă mâinile mele te trag de piele
la capătul liniei lumilor noastre

Nu mai pot să-ți scutur gândurile,
o să te trezești singur să-ți cauți insula
o să aluneci, să te agați de toți
care oricum trec pe lângă tine,
cuvintele tale mă despart în mine
și mereu te găsesc în întuneric,
am multe răni în tâmples
și mintea mea le adâncește freudian

Rosturile noastre sunt pe dos
pendula vede doar tic-tac-ul faptelor

Nu îți regăsesc eu-l,
într-o viață de bărbat-gospodină provincială
te pierzi căutând o rezolvare a ecuației
și nu vezi că timpul curge împotriva noastră
Cuvântul iubire mi-a adormit în palme
mâinile mi s-au asprit de ger
O să iau o pauză de viață
o să hibernez puțin și apoi o să mă desprind
întreruperile sunt necesare
ca să nu moară gândurile în noi
înainte să le fi născut

Episod stingher

fata ținea doi neuroni în poșeta cu paiete
mereu la bariera dintre zile, clandestin
În general cu plete roșii până la pământ
nu știe să gătească, sărută și moare
de trei ori pisică gri compromisă de cenușă

nejustificat
se lasă încercuită, nu vorbesc de iubire,
liane de suflet din Pandora o cuprind,
sub stratul foșnitor care vine din piele
adoarme celule, ouă de Phoenix,
le pipăie zborul până la inimă
nejustificat,
dansează, șarpe cu clopoței pe strada silfidelor

o să tragă timpul
o să uite inocența
până la sărutul roșu mușcat

apoi o să cheme trofic foamea
ca o cremă abrazivă, prost preparată,
nu știe să gătească le belles ames,
pe canapea un eveniment de singurăitate

Poem de dragoste

sa vezi cum dezleg nodul de memorie
dinspre personajul evocat între iubire și apărare
Spălătoria rece, astrală s-a închis
curățirea acvatică este proscrisă,
mereu sunt albă pe dinăuntru, rezidual sanctificată
de multele duminici capricioase break on trough

să strig după tine șuierând vântul iernii
nu știi să plâng, prea multă imponderabilitate,
să-mi arunc pieptenul peste umăr
în do mi sol do solfegiu de ars poetica
să mă lipesc în cercuri de iarbă pe pământ,
sa-ți arăt blana mea târcată
cu ante-dessous-uri în caro de damă
să-mi dezleg inima din corzile de chitară
matern,
în loc să amețesc în formă de femeie

Mi-am pus tivul rochiei în cap
văl de mireasă,
aș fi putut rămâne monocromă
fiindcă îmi lipsește rana
uscată cu folie de plastic,
nu știu de unde deodată
atâta toamnă s-a rotit peste lume

Stări sufletești

La început visam, amestecam lumile,
căutam drumuri lungi desenate în palmă
ne vedeam doar unul pe celălalt
strălucind între sinapse neștiute de nimeni

Cred că mai am de iubit, de scris poeme de dragoste,
am o rezervă de timp neștiută de nimeni.
zeci de ani de dragoste non-stop,
dar nu-i găesc

Când o să uit să visez n-o să mă recunoști
n-o să mai locuiești în mine,
o să rămân pe scările spitalului cuprinsă de spaime,
o să te caut.
Înainte eram atentă, nu pierdeam gândurile tale
mă arcuiam în muzica ta
obsesiv, nimeni nu putea să ajungă la tine
doar eu, născută în toate zodiile tale

Acum stau în fața ta cu sufletul alb
poate de la gândul sub zero grade
cu care îmi liniștesc bicuspida

Există și un gând când nu mai e nevoie să aștepti
dorințele vechi s-au împlinit miraculos peste noapte,

în fiecare zi e ora de ceai,
îmi ating buzele de tăcerea fierbinte din tine
pe neașteptate se înmulțesc stările intermediare,
palpez trecerile spre zona duală a existenței noastre
care urcă și coboară în aceeași clipă
în același trup
Unde sunt visele mele?

PLAY ALONG – SUENO

Sueno pianissimo

sueno, petale de sakura îndulcesc primăvara târzie
îmblânzită vegetarian mă lipesc de pământul rece,
aproape matern cu zig-zaguri de combustii spontane
îmi doresc o însâmburare a gândurilor despicate
rădăcina dintr-un cer în alt cer,
copii se strâng în orașul de plastic cu zile înguste,
nu au întâmplări pentru mine,
Doamne, privești și râzi născând un zbor de stele, sueno
nu găsesc ușa din mine,
nu mai vin la capătul întrebărilor mele aritmice,
deduc iluzii pătrate, ovale, sueno-opium,
uite așa ies versurile forțate când nu ai mimica de povestit
de la o vreme rămân cuprinsă de somn,
nu mă recunoști
nu ai cum
eu niciodată n-am fost, sueno

Sueno, pe coarda sol

întoarce-te spre oamenii care râd cu inima-rană
fără să-și tragă sufletul în rugăciune pe cruci de noapte
neștiuți, neliniștiți, îngânați cu ploaia în descântec
demult, demult, pe când un aveam chip și ne-întrecută eram
mă găseam în acuarela spiralată de adn,
în așteptarea unui big bang produs cândva,
simulez o aripă întinsă
poate îmi răsare din inimă zborul
fereastra memoriei se rupe în vitralii
arse în nopți de rugăciune topite în saltul licorn
dozează strict miracolul,
întoarce-te spre oamenii care râd cu inimi-rana
cu neclintirea ajunsă la nivelul pietrelor

Sueno, gratiile mele, mi bemol

ca într-o stare sueno
totul este prescris de un doctor angelicar,
fără second shut o cascadorie nu poate fi ratată
așteaptă-mă ,
gratiile mele sunt transparente
alunec prin poale
fără să uit detalii arhitectonice,
stânga-dreapta mă rotesc în roza vânturilor
ca o ruletă mintea și trupul,
senzație după secundă,
creioane ascuțite dincolo de noi ne deconturează
pe cearceaf unesc picăturile de pe spatele tău
sa refac marea ultima poveste,
o țin în mâneca dreaptă.
Hello, poate o să te pierzi între nisip și carne de muză,
o să te ghemuiești cu timpul pe tine,
așteaptă-mă

Sueno, insomnii-improptu

ți-am făcut loc în interiorul de drum alături de mine
iluzia mea e mersul pe loc,
printre balete de alge compromise,
nu mă interesează dacă avem corpuri
nu mă interesează dacă avem suflete
nu știi dacă aceasta e fotografia mea
corpul meu de femeie se subțiază și se albește
ca să nasc lumi paralele fără simțul direcției,

păi la vârsta mea ce să mai zic
nasc anamneze sigur pozitive
caut peace of mind – saltea relaxa
între două cești de cafea
între două nopți de gardă
între două mâini frecate cu aloe vera
imaginea nu mai are forță,
nimeni un mai aude chemarea,
văd că m-am încurcat între două nocturne de chopin

Sueno, cavatina

stau în fața oglinzii
trec dintr-o lume în alta,
visarea șoptește în femeile năluci
cu haine lungi și zvelte trec peste nori,
în curând voi scrie și despre îngeri cu umeri-aripi de nori
Dumnezeu este agățat de mâini în țara bunicilor,
cel mai mare păcat din lume este să iei liniștea cuiva.
Am bule de aer în timp, mătasea broaștei mi se lasă în priviri
atâtea bagaje-cărămizi stivuite în viață se topesc când adorm,
privesc ziua de memorie
și ploile intră-n pământ,
și oamenii sunt lucruri transparente la colțuri,
Am febră de ghicitoare cu monograma
mă las împinsă, mă las dusă, în culise ariadna mă prinde de mâini
ace lungi de lumină se-nfig protector în pleoape,
în vară târziu după ce îmi crescuseră flori mari cu petale
carnivore
am înțeles hasta siempre că îmi lipsești
și am plecat să te caut

Sueno, sonatina

cu genunchii de flori îmi aștern tăcerile șirag
lângă tufele de soc obosite de furnici,
fluturi galbeni se prind cu dinții de altă zi
tremurând peste poeme de lancôme
povești de pe străzile noastre,
prudencia Orlando Furioso,
templul cioplit trufaș în sine
e ca orbul de mână cu orbul
cuvântul de prieten ca o mixtură de doi,
noi în unul
ar putea fi un etern început,
provin dintr-o coastă
dintr-o vreme unde moartea e doar un nume tainic
nu cunosc neputința iubirii
mai ales când se pornesc ploile,
afara sunt oameni fără rost
o să le sparg crisálida cu râsul meu de cuante oranje
suntem pe o placă gigantică de surf
inevitabil în căutarea potopului poligonal

Sueno, a capella

întreaga noastră viață era acapella
acum simfonia este
singurul cântec de interpretat

un timp s-a pierdut printre stații de nori,
între două decolări alte timpuri,
trebuie să le cauți între ante-dessous-urile copilăriei,
nimic un mai întrezăresc în distileria universală a vorbirii
am golul de timp în stomac
de la prea multă liniște
ideile-mi frisonază pleoapele
total e material și previzibil
detaliile tehnice mă plictisesc
memoria e noruri-nord,
degeaba alung hainele zilei pe ape,
cad mereu în etajul vârstelor de jos
most wanted eu-
uneori înspre patru dimineața
îmi amintesc ca exist în matrix,
îmi amintesc că mai am timp de șters,
busola vuieste bezmetic
am pierdut spaimetele,
prințul n-a venit să mă sărute
implicat într-un fum de țigară jazz and blue
a uitat mirosul de smirnă și tămâie,
inițiativ am înțepenit în toga de îndreptare
așteptând pointillist în aceeași intersecție de maci

Crenel de securizare

Domnule Călător construiește povestea
abonata skylines e în ascensorul de purpura
n-șpe mii de frici pândesc din Argus,
lansează-mi o semi-îmbrățișare, un semi-recul
focuri napalm, gheizere de artificii,
topește-mi armura întărită-caramelizată
nimeni nu se mai înfășoară în secrete de zahăr
Am o lipsă de încredere pentru îmbrățișări
materialul rămas de la facerea lumii,
povestea curge prin grilajul neîndesit
Femeile adevărate au basme reziduale în păr
avenir a venire mă rostogolesc,
piscă gri basorelief pe coloane de somn
Ciudad de las artes e doar pe hartă
te întreb, tu ridici umerii turistic
jenat nu vorbești despre iubiri
nelimpezit încă de ceaiul uitărilor rituale

Marcaje

la îngemănarea zării cad meteoriți
poți să palpezi aerul umed așteptând
the wound on my back heals
muchiile lumii cu amprentele noastre șterse ne cheamă

hei spaceman ești foarte ilegal când simți
patul nupțial de la marginea lumii,
indicatorul fosforescent bate spre sus
eu sunt aproape, în colțul ochiului meu
lacrimi și lume se trec mereu,
mângâierea mea e clandestină-febrilă,
în iulie voi da de băut ploii, știu deja
intersecțiile sunt uneori treceri predestinate,
piscicile păturilor întoarse
torc în mine mătăanii pufoase.
Viețile ni se amestecă ciudat
nu mai recunosc cercul oranj în care dorm
îmi rămâne sa mă urc într-o duminică
să te caut pe serpentinele îngerilor
să trec dincolo de contrasensul spațiului gol
să-ți desfac naylonul care-ți sufocă aorta,
un Dumnezeu mult așteptat
ar putea să ne urce în contraval
spre locul de unde am plecat, spinarea efemeridelor
într-un proces optic diafan

Cliché

căutatul arheologic s-a închis
femeile umbre nu mai nasc copii
suntem dușmani, prieteni și frați
în fronturi rodade de raliuri fără rost,
fetele sunt punte spre eschive emoționale
cu brațe rotunjite stau în ploi de așteptare,
un photopaint de sufixe de dragoste
zilele ni se scurtează spre o fereastră spiralică
fără argintul vindecător al sângelui,
tăcută mă plimb pe un verb rece
ca singurul prieten al pământului,
Simt că ești ceva din tot ce am pierdut
și un pic din aurul câmpiilor întomnate
se învechește lada de zestre,
întorc ceasul
mă dau cu auriu de soare
îmi confecționez rapid o inimă
îți pândesc gândurile pe care încă nu le-ai rostit
și-mi amintesc gesturi pe care le vei face abia mâine,
cu o neliniște cronică de bernă
doar un nerv parazit crescut pavlovian
ne mai îmblânzește chipurile

Cădere liberă

ce mai soare poligonal care vine din ziua de mâine
fără pauze de iubire
ne arde în pete de carbon
Paleta de diamante ne scoate ideile
amar, amar,
baba-oarba pe viață și moarte,
ne scoatem sufletul rarefiat
în dantele orbitoare de luptă,
surprinzător suntem vii abonați la aurora boreală,
hei, hei la naiba cu toate marea truate
Pândesc în cădere liberă,
mă rănesc de perpetuuri în stopuri chinuitoare,
vertebrele mi se zburlesc
și eu mă spăl de toate
apropierile-iubirile învelite în ziarul de vineri
rotunjindu-mă metalic
ca să scap de un demon - claustrofobia
O să adorm în iglu
învelită în straturi de iubire și hibernare

Din timpul meu

Salvez fotografii cu un ac indicator spre ieșire
clasez diverse corpuri cosmice,
nu suport monograma
nimic un se închide în cordonul maternal,
prin librării coelho și ace of base
nu mă obolesc cu magii volatile
aplicate pe tipi prea decolorați
de studii filozofice anticipate
Copilăria prelungită a rămas în Wonderland
pisica nebună e-n veghea de noapte,
superstițiile mele navighează printre penelope, ofelii și
casandre
spre vrăjitorii de trecere și nevedere
zvonuri reci îmi arătau pe unde să-mi proiectez umbra
lăsând-o strategic îmbrățișată și exfoliată
În Stonehenge pastorul de curcubeu
a adormit și visele mele cad în aripi de fluturi

Scara după Vasari

eu am simțit scara înaltă și îngustă
mi-am surprins ascendentul zodiacal
proiectat pe vitralii întunecoase
ușor defazaj, parchetul lumii crapă de cald
Scara e îngustă Doamne
și mereu amețesc de la ideile înalte,
mă rotesc în viteză și neștire printre raze
și mă-mpiedic de păianjeni,
la naiba cu hotărârile eroice
pot sa urc calm, fără să mă grăbesc,
iert și uit de la lumină
doar trăiesc de secole
cu luna la un capăt, cu mersul ancestral în somn
caut scara, un pas înainte, un pas înapoi,
nu sunt ieșiri de securitate,
nu sunt în față,
nu sunt lateral,
labirintul din noi e același
și pasul din spate a fost o săritură

Domul interior

duminica

mă dor ochii de prea multă lumină
cu mâinile unite în rugă
arhanghelii stau ascunși,
neadormiții visează primăveri
ca sa ademenească somnul,
sistematic urmăresc bătălii
îndesate în aceeași carcasă efemeră,
vanitate de ecosistem dezechilibrat,
tu clădești povești mereu întoarse
la dubla doi
în timp ce sufletul meu e limpede și central,
pot să mă las icoană fără blitz,
să deschid ferestre în sensul giratoriu,
lumea asta are o alcătuire imperfectă,
tu-antifinal-existam-exist
într-un sistem fără filtre
pentru lumina feroce

Stări de veghe

Meteoritul nu suportă traseele indicatoare
cade ondulând pânza de infinit,
nu te mai mira plângând
foșnetul de undă incandescent se deviază
spre coaja copacilor în drum spre tine,
blând, alcalin ascuțind puii de veghe.
Stau împietrită vertical
cu marginile vederii îngroșate de nemișcare,
palmele mele ascuțite de luptă
își prăbușesc pielea pe alocuri,
de la întinderi,
de la potopul primordial,
de la săruturi și respirații precipitate
Spovedania-inventar mă lasă goală,
parfumul mi se întinde pe umeri,
nerăbdarea mă strivește, degeaba urlu,
switch-ul intelectual de volum control există,
mă atenuază estetic
O sa declanșez mecanismul meteoritic
peste timp, peste orașul de beton,
la margini e un anotimp furibund, o dependență de
înmugurire,
călare pe jumătate de înger
ghirlande de șerpi or să muște din verticala
răsucită, înclinând axis mundi

Prin Orvieto

nu am ceas, de aceea se întâmplă
să nu știu când și cum mi-e timpul,
passegiata prin Orvieto
cu Domul în nucleul alb-auriu tăiat în respirații gotice,
un blitz în mâna ta de autostopist provincial
ți-ar lămurii sângele necurățat de vin,
ar putea naște iubirea în cercuri concentrice,
clic și am putea fi împreună,
dar Orvieto e departe,
dragostea mea imită un zâmbet de stewardesă
nu nimerește drumul pentru tine,
foșnitor se trec rachete de semnalizare,
pe crenelurile orei exacte
Obrazul tău mai capătă un rid de derutare
sub ochi, primul paragraf de tristețe,
ar trebui să-ți întinzi nevrozele,
eu n-o să te frânez,
chiar dacă te pierd în Duomo
nu ești pierdut,
poate ne mai întâlnim
acolo sunt pe negativul corect al situațiilor
pierdută într-o memorie mare

Falsificatorul de vise

de aici nu mă pierd
dorm și mă trezesc prin deschiderea
conului violet
veghez anotimpul scurs pe zidurile albe
inventez bucurii legate de curcubeu
mă întind convalescent peste cicatrici cosmetizate
în transferul meu aleator spre un Olimp imaginar,
prietene, am de făcut un salt cuantic
din timpul meu feminin controversat,
câtă bucurie din catalizări
pe urmele duhului sfânt
lipește zeița trupul meu în cercuri de iarbă peste pământ

peste poeme de Mugler
urcă zeița scara ta de lână de lună toarsă nebună
să-nvăț cum se deșiră
cum se adună tremurând sinusoidal coardele mele vocale
inventez, inventez,
găsesc cântecul tău,
asfaltul se vede printre figuri ficționale de interferență
mâinile mele lunecă, nu era ca și cum aș fi făcut dragoste
sunt numai povești
poți să nu le crezi nu le cred!

Echinoxu ratat

pliantele publicitare se distribuie zodiacal,
am un ascendent agitat
într-un trafic aglomerat de planete în aliniere
te-am găsit în urma improbabilelor falii temporale
autostopist rătăcit fără lumină
cu mințile pe margini de drum
Hai să ne scoatem sufletele,
să le spălăm de decențe inutile
canini și așii din pachetul de idei au ars,
în fond sunt o pisică cu vestimentație cadrilată
mâna mea mângâie această rețea de șoareci virtuali

o să-ți spun că ratezi ultimul tren
că rămâi într-o ceață sinistră
că o să ai frigul în oase
natural, previzibil și jenant
O să mă chemi clănțănind pe minus 4 grade,
fără rost o să-ți spun că am obosit
prezența mea vitalizantă
ieșită din lădița cu nisipuri mișcătoare
n-o să mai găsească faleza corpului tău
ca o aglomerare felină, feromonală

Instinctul de conservare

s-a întâmplat de la lipsa marcajului de stop pentru iubiri,
am căzut de-a lungul luminii
întorcându-mă cu pumni plini de sud

nu mai există something blue
drumul optic e punctificat și condensat
în găurile negre nu sunt reflexii de lumină,
las trupul meu limpede în limpede forța curentului
hello God, memoria îmi ajunge să facă nod
consecințele intră în revizie tehnică
sedimentele lunii capsează fisurile,
voiam să mă sprijin pe umărul tău
ca să uit de cântecul și trupul meu cald din rădăcini
de Pandora

să-mi las urma spirală și praful limfatic ca un fitil,
de departe nu sunt eu
contraochi vecini mă urmăresc înspre ora trei dimineața,
trebuie totul topit, amestecat, omogenizat
până se formează o pastă, o cremă
un clei de astupat fisurile sufletului
și toate relele ce voi fi făcut
vor face cercuri tot mai departe de mine

Din Wonderland

imaginile mi se scurg printre degete
ca o acuarelă
culorile sunt mai înțelepte decât mine
potrivesc singure alfabetul singurătății
Am venit din Wonderland nedumerită
iepurele alb m-a scuipat
motanul mi-a spus o poveste
imposibil de potrivit cu lumea de-acolo,
m-am simțit rotundă ca o pecete
ascunsă în dicționarul de simboluri
să știi că n-am descâlcit ghemul
e prea rotund
prea multă alchimie spirituală
în Țara Cuvintelor Meșteșugite
imaginile din oglindă trec prin mine
nu știu dacă vin sau dacă pleacă
Ochiul Timpului e același
Adorm legănată de evenimente importante
cineva îmi măsoară ceasurile
– Alice, abracadabra, abracadabra!

Cuprins

- Trepte spre cer \5
Cinci pâini și doi pești
(Taghba) \6
Lazăr înviatul (Bethania) \8
Grădina cu măslini bătrâni
(Ghetsimani) \10
Copacul lui Zaheu \12
Tango 1956 \13
Monolog din Neuroland \15
Reflexiuni de noapte obișnuită \16
Despre întoarceri \18
- DIN CĂLĂTORIILE MELE
Figueres \20
- Alice și flacăra violet \22
De iarnă \23
Anotimp geros \24
Dorința de iarnă \25
Seară de iarnă \26
Coardă de sărit \27
Fir de primăvară \28
Parfum (sinestezie) \29
Amurg \30
Copacul \31
Creatorul \33
Octombrie \34
Pisicile \35
Note de nesiguranță \36
- Singurătatea cuvintelor \37
Pierdere de vreme \38
Episod stingher \40
Poem de dragoste \41
Stări sufletești \42
- PLAY ALONG – SUENO
Sueno pianissimo \44
Sueno, pe coarda sol \45
Sueno, gratiile mele,
mi bemol \46
Sueno, insomnii-improptu \47
Sueno, cavatina \48
Sueno, sonatina \49
Sueno, a capella \50
- Crenel de securizare \51
Marcaje \52
Cliché \53
Cădere liberă \54
Din timpul meu \55
Scara după Vasari \56
Domul interior \57
Stări de veghe \58
Prin Orvieto \59
Falsificatorul de vise \60
Echinocțiu ratat \61
Instinctul de conservare \62
Din Wonderland \63